

Overweging Hemelvaart - donderdag 26 mei 2022 - Dominicuskerk Utrecht

Handelingen 1,1-11; Ps. 47; Lucas 24,46-53

Mensen van God,

Tot tweemaal toe horen we op Hemelvaart jaar in jaar uit hoe Jezus afscheid neemt van zijn leerlingen en in de hemel wordt opgenomen. Door deze herhaling ben je geneigd om inderdaad te gaan staren naar het moment van vertrek, naar de wolk die Jezus aan onze blik onttrekt, naar wie en wat er niet of niet meer is... Zelfs de belofte van de komst vande Trooster in ons midden lijkt allereerst een schrale troost. Onze protestantse medebroeders en -zusters noemen de zondag vóór Pinksteren met enige reden Wezenzondag! Het voelt alsof we ruimtereizigers zijn die alleen achterblijven op de planeet Aarde waar nogal wat aan de hand is, en degene op wie we zoveel hoop hadden gevestigd, is schielijk vertrokken. Een feest zonder de feesteling, als het al een echt feest is, dat je er zó over kan denken, is niet meer dan logisch...

En toch vallen hierbij vragen te stellen:
Heeft Jezus ons werkelijk hulpeloos achtergelaten?
Heeft Hij zijn leerlingen en ons bij zijn leven en na zijn opstanding niets meegegeven?
Hoe kan het dan dat zij wel leerlingen waren, en dat wij in hun voetstappen gaan?
Waartoe ben je leerling, waar draait het om als je Christen bent?
Hoe is Christus toch aanwezig als Hij er niet is?

De school waarin Jezus zijn leerlingen onderwijst is geen reguliere school, met lessen, toetsen en extra activiteiten zoals de Avondvierdaagse vorige week. In Engeland is er een redelijk spraakmakende richting in de filosofie waarin de nadruk erop ligt dat filosofische reflectie pas waarde heeft als zij praktische bijdraagt aan je leven hier en nu, als het leven zelf het uitgangspunt en het doel ervan is. Deze richting heet niet voor niets de School of Life.

Zo'n soort school bestaat echter allang: het is het christelijk geloof. Christen zijn is niet alleen bedoeld voor zon- en feestdagen, voor de grote levensmomenten, wat in het Engels soms fraai *four wheel-drive Christianity* heet. Het gaat, en ik blijf even in Engeland, bij de dominicaan Timothy Radcliffe, in ons geloof uiteindelijk om leven in volheid, en onze verbeeldingskracht is daarbij essentieel. Ons voorstellingsvermogen, onze creativiteit is zo rijk dat het vreemd zou zijn als dat niet ook ons geloof raakt, bezielt, in beweging brengt, kleur, geur en vorm geeft.

*Blijf niet staren op wat vroeger was,
sta niet stil in het verleden,
Ik, zegt hij, ga iets nieuws beginnen.
Het is al begonnen, merk je het niet?*

De tekst van dit lied, een canon met vier stemmen,
zegt meer dan een hele of halve overweging:
kijken in één richting kan staren worden,
je fixeren in tijd en ruimte,
maar de tijd gaat door, en meer dan dat,
er gebeurt intussen zoveel dat nieuw is,
dat je zou kunnen opmerken,
sterker, waarvan je deel kunt uitmaken!

Met zijn weggaan van de leerlingen
opent Jezus voor hen ruimte
om zelfstandig waar nodig en samen waar het maar even kan
hun geloof handen en voeten te geven,
te gaan doen waartoe Jezus hen had geroepen,
de weg gaan van het Koninkrijk van zijn Vader,
leven als aanstekelijke en bezielde mensen.
We zijn altijd meer dan ons falen en tekorten,
ons gebrek aan talenten of de eenzijdigheid ervan.
We zijn allemaal mensen van God, aan Hem behoren wij toe.

Titus Brandsma, op 15 mei heiligverklaard, schreef eens
dat het er niet om gaat grootse dingen te doen,
maar kleine dingen groots te doen.
Daarin kan iets zichtbaar worden van de toekomst
die God ons gunt, die Jezus ons heeft voorgeleefd.
Als een ander kan leven doordat jij een verschil maakt voor haar of hem,
leef jij zelf ook dieper en intenser.

Bidden we dan om de Trooster en Helper die Gons ons heeft beloofd:
Geest van God,
kom in onze harten,
maak ons verstand wakker en helder,
dooradem ons gehele wezen
en zet ons op het spoor van Gods Koninkrijk,
voor heel ons leven!
Dat het zó mag zijn.

Otto Vervaart, lekendominicaan